

letenyei fák...

Kamarás Klára
válogatott versek

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

A borító Kaskötő István terve alapján készült.

Kiadja a Mercator Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Lektor: Gál Veronika

Szerkesztő: Kaskötő István (www.kalaka.com)

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-606-670-3

© Kamarás Klára, 2007

© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu

T/F: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-30-59-489

Kamarás Klára

Letenyei fák

Kamarás Klára válogatott versei

Tartalom

VALLOMÁSOK	7	III.....	36
Kis éji zene	8	IV.	37
Mint a hangya	9	V.....	37
Magyar vagyok	10	Letenyei fák.....	38
Vallomás	11	Felszabadulási emlékmű Letenyén	
Mária és Márta.....	12	40
Hítetlen ima karácsony után	13	Pogácsaház	41
Nyűgös szolgáló.....	14	Hajléktalan az éjfélimisén	42
Sorshorgoló.....	15	Hazafelé, éjszaka.....	43
Gyorsuló időben	16	KISZÁMOLÓ	44
Öreg öszvér töprengése	17	Komédiás	45
Számadás előtt	18	Első lecke	46
"A Sehovásevisz utca"	19	Színház	48
Fogyó idő.....	20	Falfirka	49
Egy visszatérő álom.....	21	A Költészet Napján	50
Horizont	22	Mmmm!	51
Borongósan.....	23	Megyek a térre	52
Köszönet tanárainknak	24	Vidéki kislány Pesten.....	53
DIÓHULLÁS	25	Szavak	54
Mint fák a szélben.....	26	Kiszámoló I.	55
Nosztalgia, Pécs.....	27	Kiszámoló II.....	56
Nyárfa tövén	28	A költőnek nem árt.....	57
Dióhullás.....	29	Nem üvöltés,* csak sóhaj.....	58
Madárijesztő	30	Gésa egy régi képen	59
Éjvarázs	31	Mózes valamit félreértett... ..	60
Vétyemi ösbükkös	32	IDA ANNA DALOK.....	61
Tél közepén.....	33	Csak neked!.....	62
Január.....	34	Ida Anna, az álmok asszonya.....	63
Február végén	35	Csodavárók.....	64
Kék csend	36	Csak álom.....	65
Egy kiállítás képei	36	Hajnalba	66
I.....	36	Anna levele	67
II.....	36	Álmok országútján	68

Hajnali szerető.....	69	FOGYÓ UTAK.....	106
Ez több.....	70	Négyszemközt.....	107
Árnyakat úzve.....	71	Szobrok a letenyei parkban.....	108
A perc varázsa.....	72	Fogyó utak.....	110
Holdezüst romantika.....	73	Botladozva.....	111
Augusztusi felhők.....	74	Kétség.....	112
Őszi órák.....	75	Tükörkép.....	113
Papírhajó.....	76	Requiem.....	114
Boszorkánytánc.....	77	Állj félre sors!.....	115
Nekem Cyrano kell.....	78	Nolan White* sírjára.....	116
Minden versem tiéd.....	79	Három lépés.....	117
Három kívánság.....	80	Báránysirató.....	117
Anna duzzog.....	81	Sovány vigasz.....	118
Leszünk-e...?.....	82	Húsvéti mese.....	118
Őrizz meg.....	83	Talán levél.....	119
MONITOR ELŐTT.....	84	Egy apa imája 2006. őszén.....	120
Ne kérdezz soha.....	85	Történelem madártávlatból.....	121
Monitor előtt.....	86	Semmi és soha.....	122
Partra vetve.....	87	Naiv töprengés.....	123
Egy szürke vers.....	88	Őszi illúziók.....	124
Hol vagy Júlia?.....	89	Piszkos felhők alatt.....	125
Búcsú e-mail-ben.....	90	Sötétben.....	126
Ragyogás.....	91	Végül.....	127
Várákozás.....	92	RÖVIDEN.....	128
Őszi levél.....	93	Ha költő vagy.....	129
Judit éjszakája.....	94	Életjel.....	129
Már nem tudom... ..	95	Jószerencse anyám.....	129
Madárnyelven.....	96	Bálványimádók.....	129
Túl az Óperencián.....	97	Homokszem.....	130
Sapphot keresve.....	98	Semmi.....	130
A költő és műzsája.....	99	Emlékkönyvbe.....	130
Csillagív.....	100	Paradiso.....	130
Piros király.....	101	Gyertyaláng.....	131
Hulló csillagok.....	102	Péter Erikának.....	131
Karácsonyi képeslap-hangulat... ..	103	Teher.....	131
Farsangi üdvözlés.....	104	Őszi fényben.....	132
Utóirat.....	105	Október végén.....	132

Blog	132
Búcsú	132
Ami elveszett: elveszett	133
Fénykoszorúban.....	133
GYEREKSZOBA	134
Téli mondóka.....	135
Görbe törpe	136
Csacska macska	137
Csacska Macska és Kandúr Bandi	138
Csacska macska bálba készül	139
Csacska macska vásárol.....	140
Csacska macska a kertben	141
Asztor, a kölyök.....	142
VERSEK FÉRFIHANGRA	143
Első látásra.....	144
Öledben egy marék cseresznye..	145
Dalolj rigó!	146
Ringó csipőd emléke	147
Balatoni anziksz.....	148
Szandrához.....	149
Vigasztalás.....	150

VALLOMÁSOK

Kis éji zene

(Kaskötő Istvánnak)

Fülemben az esteli csendben,
már nem hexameterben,
dúdol a vér,
lám hajam is beszítálta a dér,
tán eljött az idő,
az hozta elő
szívemből az új muzsikát,
szomorú muzsikát.

Hogy cirpel a csend!
Parányi
cintányérok hada zeng,
és semmi se köt már,
semmi se old még,
és ki elindult,
lehet, hogy holt rég,
úttalan úton,
útfélre téve,
már csak azt várom,
mikor lesz vége,
mert hajamat
beszítálta a dér,
elszállt az idő,
lassul a vér...
az hozza elő
ezt az új muzsikát,
szomorú muzsikát...

Mint a hangya

Mit akarok? Mit is akartam...
Fejemet homokba kapartam,
vakon, süketen vártam, hittem,
életet adtam, s lemerültem
a tudva-tudott semmibe.
Kinek van ekkora hite?
Most már irigylem én a hangyát,
amely fűrgén halad
poros úton s a föld alatt.
Nem gondol semmit, nem kérdi miért,
csak húzza-vonja a hatalmas morzsát,
s ezzel betölti sorsát.
Hiszi? Nincs is hite!
Tudja. De tudja-e? Soha.
Annak a sorsa mostoha,
akiben megfordul az első kérdés,
amire válaszolni nem lehet,
mert nincs válasz,
mert nincs hit, nincs remény.
Csak út van: földön, föld alatt.
Csak cipeljük a szörnyű morzsát,
mi éppen utunkba akad.

Magyar vagyok

Magyar vagyok.
Ezt vállalom.
Ezer év gőgje nem lóg vállamon,
mert jól tudom,
hogy sem különb,
sem rosszabb nem vagyok,
mint bárki,
hát nem hagyom magam kizárni
onnan,
hol mindig önként voltam
jóban, rosszban.

Vallomás

Én hittem, mert hinni akartam
Istenben, szerelemben, pártban.
Mikor miben... Mikor hogyan,
de magam soha el nem adtam,
sem Istennek, sem szerelemnek
és soha, semmiféle pártnak.
Most fáradt vagyok, üres a zsebem
és nézd, a napraforgók kinevetnek!
Én nem tudom, mit is tehetnék,
sírjak magamon, vagy nevessek?!

Mária és Márta

Születtem Máriának,
ki mindig égre néz...
Mártává lenni, hidd el,
ezért volt oly nehéz.
Ezért voltak oly súlyosak az évek,
és most, hogy visszanézek
minden olyan,
akár egy furcsa álom.
Látom,
mit eddig is láthattam volna,
ha értőn figyelek a messzeségbe...
de ennek vége.
Nem köt már senkihez
sem vágy, sem szent ígéret.
Elmúlt minden ígézet.
Amit a sors rám mért,
vagy amit kért:
megadtam...,
lélekben mégis
Mária maradtam.

Hitetlen ima karácsony után

Két fiam felnőtt. Körülöttem
néhány száz vers: ennyi egy élet.
Uram! Nekem nem adtál utipénzt,
hogy miből kezdjek, miből éljek.
Nem gyűjtöttem, és nem herdáltam,
mert a semmi is több volt nálam,
csak létem léte volt ajándék,
de már attól is úgy megválnék...
Másnak nem érték, nekem csak teher,
a semmi lábánál hever...
Ennél több volna nagyra vágyani
érdemtelenül, vagy akármi,
ami célt ad, reményt, vagy vak hitet...
Azt is minek, azt is kinek?

A gyertyák lassan már kihunynak,
mit mondhatnék annak az úrnak,
aki szétfoslott már a semmiben,
akár gyermekkorom, hitem...
Hát megteremttem újra, itt magamban,
hogy ne magam vádoljam szakadatlan.
Legyen, akire öklöt rázzak,
kire ráfogjam a világnak
tenger hibáját, tűnt reményét,
s ne báránként várjam a végét.

Nyűgös szolga

Mondd, miért hívsz...
s mért éppen engem?
Ezernyi vágy ég még szívemben,
de mégis... Itt történhet bármi,
én nem tudok már azzá válni,
aki akartam lenni, vagy akit akartál,
és ha új kőtáblát faragnál
fenn a hegyen,
engem ne hívj, ne küldj fel érte,
nyűgös szolgád vagyok, kinek verés a bére.
Hát verj!
Homokkal telt már szám, szemem,
mégsem tudom, hogy mit akarsz velem.
Miért pont én... És miért pont ide?

Sorshorgoló

Csak szem a szemre, lánc a láncra,
miként sodort a három párka...
Ki munkál, hajszol, mindörökre,
sorsunk szívósan ölti egybe.
Tervrajz szerint, vagy ég bolondja
szövi a szálát össze-vissza,
s nem tudhatjuk, mi lesz belőle,
közülünk kinek van jövője,
kiből lesz bölcs, gazdag, vagy árva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...
Oltárra lesz terítő, fényes?
Király palástja, széle véres...
vagy lábtörlő dohos sarokba,
aztán a sors szemétre dobja...?
Ne nézz előre, ne nézz hátra,
horgolva, szöve, varrva, vágva...
csak szem a szemre, lánc a láncra!
Jaj, aki csak egy szem a láncban,
ne gondolkozzon, hisz bezártan
sodródik sorsa áramában,
és nincs kiút, csak ősi kényszer,
megtartani, ne málljon széjjel,
amit a többi összefogna.
Nincs üdvösség, nem jutsz pokolra,
csak ez a szédítő motolla...
s magasztalva, vagy meggyalázva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...

Gyorsuló időben

Az évek futnak, súlyosan, dobogva,
én is gyorsulva süllyedek a múltba.
Tudom, hogy a világ meglesz majd nélkülem,
de mégis, néha már úgy képzelem,
hogy e világ az én világom:
napom, holdam, és csillagom... virágom...
s ha meghalok nem marad semmi:
velem együtt tűnik el valamennyi...
Persze magam is nevetek e képen,
volt már hasonló naiv tévedésem,
hát nem tudom, küzdjek-e ellene,
vagy inkább megnyugodni kellene,
nem tűnődni, mi vár a nagy egészre,
a világra, melynek nem leszek része.

Öreg öszvér töprengése

Kicsit megállnék. Ez már kaptató,
öreg öszvérnek ilyen nem való.
Sok a kanyar. Szakadék, vagy csak árok?
Éjjelre szállást, gazdám, hol találok?
Lesz forrás, fű is egy falás?
Jaj, mennyi útelágazás...!
Én nem tudom, melyik, hová vezet...
de láthatunk-e sorsot, végzetet?
Ne vedd le terhem! Míg viszem a málhám,
talán nem a mézáros bárdja vár rám.

Számadás előtt

Lassan előnt a múlt,
mint céltalan hömpölygő áradás,
és nem tudom, mi ez,
utolsó ráadás,
elszámolás, vagy merész újakezdés...
Bennem csak halvány feltevés van,
mindarról, hogy mi lesz a vége,
felnézek-e még egy felhőtlen égre...
Ha majd visszavonul az ár,
az erre járó mit talál?
Leszek-e még...
s rosszabb, vagy jobb, mint voltam,
vagy itt maradok, itt e sivár parton
szétszórt szemét s koszlott dögök között,
akár a többi, elfeledve holtan,
s lesznek-e éhes csőrök,
vagy a temetőszolgák, néma örök
takarítják el életem nyomát?

"A Sehovásevisz utca"

(Dr. Lelkes Miklósnak)

Sokáig vándoroltam én,
s nem értem messzire.
Már nincs több útelágazás,
forrás... élet vize.

Utat kerestem? Rám talált!
Nem értem, hol vagyok,
csak hömpölyög a kósza nép,
megfáradt vándorok...

Annyit tudok, hogy nincs remény,
csak köd, s az út sivár...
és botladozni kényszerül,
mindaz, ki erre jár.

Ezer botlás az életünk,
és nincsen visszaút...
Jaj, lesz-e majd ki integet,
ha zárjuk a kaput?

Fogyó idő

Ó az idő... az idő...
ez a volt-van-nincs-tovatűnt...!
Milyen távoli rügyfakadáskor
a tél s a halál...!
Úgy tűnik, minden belefér az időbe,
hosszú az élet.
Minden, mit ember elérhet,
itt van előttünk.
Nem sietünk,
bár hajtana tán már az ifjúi vér.

Megcsalt az idő...az idő...
ez a volt-van-nincs! Hova tűnt?
Nincs...már nincs...
Egyszerre vége.

Egy visszatérő álom

Mostanában gyakran azt álmodom,
hogy fölfelé megyek.
Romos lépcsőkön és törött létrákon
mászom, csak egyre mászom fölfelé,
és visszacsúszom mindig...újra...
Kitartóan, de egyre nehezebben
mindig csak újra... újra fölfelé...

Néha fölérek: föl a csúcsra .
Körülnézek és mindenütt romok,
ledólt falak és szürke sivatag,
összezárult vagy beszűkült utak.

Ott fenn sincs más,
csak az, mi odalenn.
Fölébredek.
Fel kéne adni végre...
Fel kéne adni?
Nem lehet.

Horizont

Tudom, hogy közelít a perc,
mikor minden megáll. A horizont,
a kéklő, édes messzeség,
mint felkiáltójel hasit az égbe,
s szürkére árvult, rezignált közöny
suttogja utoljára: vége.

De addig , addig égjen minden gyertya,
zengjen a dal, mint régen, tegnap és ma,
s a test, lehet bár gyenge és beteg,
amíg van gondolat, akad ki érti meg.

Meghal a vágy, meg- a bársony tekintet,
összeszűkül, s körbezár csöpp világom,
de biztatom magam:

Amíg az öntudat, a lélek él, s szabad,
az utolsó percig ne hagyd magad!

Borongósan

Az életem eltékozoltam:
nem tücsökként, de nem is voltam hangya,
épp csak az idő folyt el... nap, a napra,
az évek szürke mozaikszemek
voltak tavaszi ragyogás helyett.
Magánvilágom: siratófalom,
nem szégyellem, csak siratom magam.

Köszönet tanárainknak

Milyen jó, hogy annyit csiszoltatok!
Hosszú évek gondos munkájaként
minden egyéni mániámról már leszoktam,
és minden lángoló, szent örületből
réges-régen kigyógyítottatok.

Most egy szabályos kis gömb belsejében,
kavicsban kuporgok szorongva.
Lám kész a mű!
Pontosan olyan vagyok, mint a többi,
és nem lehet már felismerni...
és nem lehet már rám találni
millió hasonló között...

DIÓHULLÁS

Mint fák a szélben

A dombtetőn a ház előtt
két roskatag fa. Összenőtt,
hatalmas kettős korona,
mint életünk sok ág-boga...

Milyen szél tűzte őket egy halomra?
A csíráébresztő tavaszi pompa
ideje véget ért.

Ki nő nagyobbra, virít szebben?
- vívtak együtt és egymás ellen
fényért, esélyért, életért.

...És ág törött, gallyak szakadtak,
mikor viharban összecsaptak...

...de mégis támasz, mégis társ az,
akit a sorsod melléd választ...

Most mintha azt zúgnák szélben:

- Vigyázz!
- Vigyázok...
- Érted s értem...!
- Ha te kidőlsz, nekem is végem...

Nosztalgia, Pécs

Mért keresném a régi arcokat
az utcán hömpölygő diákseregben...?
Az élet friss és mindig újuló,
a lelkünk az, hol a múlt árnya rebben.
Én visszamenni többé nem tudok,
ott már a levegő is rég megváltozott...
Csak ódon házak, lombos fák sora
és templomok hús tömjénillata
idézne titkolt, égő vágyakat,
vagy sörhajjával tán a Tettye várna...
A romok közt a hősök ősi árnya
még ott lebeg... de mindhiába várnám
a sárga, pécsi villamost, csak árván
állnék a tündöklő, tavaszi fényben,
csak állnék... várnék... mint valaha régen...
Nem hűtlenül, mert szeretem, szerettem
a várost, ahol életre születtem.
Ezer kakukknak édes otthona,
én hívó és hitetlen, mostoha
gyermeke, akit, lám, kitaszított,
most üzenem, még nem vagyok halott!
A büszkeségem talán ostoba:
hová nem várnak, nem megyek soha!
Szépséges anyám, kedves városom,
maradj álmom, ha nem vagy otthonom.

Nyárfa tövén

Szép ez a táj. Ápoltak a kertek:
sорт szaporázik a friss vetemény.
Nyárfa tövében írom a verset,
dúdolom halkán: nyárfa tövén...

Nyárfa tövében álmodom álmom...
pisztrángos patakot,
kék tengert,
tarka reményt.
Hervad már virágkoszorúnk,
nem táncol rajta a fény.
Dúdolom mégis: Táncol a fény!
- dúdolom itt a nyárfa tövén.

Nyárfa tövére hullik a könny is,
messziről int egy szürke karó,
kalapján síró verebek ülnek,
hófehér ingét tépi a szél.
Nyárfa tövén, dúdolom én:
Tépje, csak tépje a szél!

Dióhullás

Hullasd te diófa,
hullajtsd évről-évre
millió fiadat
számolatlan, várva:
Talán akad száz is,
aki gyökeret ver,
talán akad tíz is,
akit ki nem vágnak,
talán majd akad egy,
ki magasra szökken,
s gyönyörű lombjával
édes árnyat terít
e gonosz világnak.

Madárijesztő

A borsóföldre állították,
azt védi, őrzi. Karja tárva.
Kalapján dalol egy rigó,
de verebeknek is barátja.

Jó, mint a pásztor. A világot
átölelné, de szél ha támad,
megrázza fehér inge ujját,
és elmenekül a madárhad.

Éjvarázs

A telihold varázslata a kertre
hullatja bűvös, ezüst, záporát.
Manók táncolnak bokrok alatt, lesve
az életadó holdfény sugarát.
Kék szirmait riszálja örömeiben
a katángkóró, itt ő is király.
A hold elé egy sötét fátyol lebben...
Eltűnnek. Csend. A kert ismét sivár.

Vétyemi ősbükkös

Hol vannak a táncoló nimfák?
Fürge koboldok víg seregét ne keresd...
Már csak a fák... csak a fák... ők őrzik a tájat,
Őrzik a csendet, a békét és a magányt.

Tél közepén

Még túl hosszú a tél:
ez január,
s beláthatatlan a hóförgeteg.
Világunk álma mély,
és dermedő
minden tavaszra váró gondolat,
de hinni kell,
mert egyszer minden bánat végetér.
Legyen bár hóözön,
jég, fagy, lavina, köd:
a Nap előbb-utóbb kisüt,
és az ágak között
bimbózik a remény.

Január

Kihunyt a fény, a szent Karácsony fénye.
Nem zúg a szilveszteri hangzavar.
Hő hull szemétre, papírtrombitákra.
Ez január, mely mindent eltakar!

Kijózanodva állunk, és tűnődünk,
mit hoz az új év, lesz-e majd meleg
szoba a kemény fagyok idejére?
Jut-e fedél, kenyér mindenkinek?

Ki híd alatt hál, a párnája újság,
és takarója piszkos pártplakát,
annak hiába kántálsz szép Újévet...
Állj felre költő, mert csak köpne rád!

Február végén

Mit mesélhetnék most,
Február havában?
Víg farsangi bálban
Én bizony nem jártam.
Hideg szelek fújtak,
Az arcomba vágtak,
Nagykendőbe bújtam,
Mégis rám találtak.
Havat sepergettem,
Tüzet élesztettem.
Tavasról daloltam?
Jól be is rekedtem!
Tél végéhez érve,
Már csak azt kívánom,
Hó helyett hóvirág
Nyiljon a portánkon.

Kék csend

Egy kiállítás képei

I.

Álmomban kék a kék Duna.
Ringat. Lágyan sodor tova...
Árvult, üres tutaj vagyok,
de várnak öblök, tárt karok,
és partok várnak, zöld hegyek,
barátok hívnak, intenek.
Az álom persze mit sem ér,
mert véget ér, ha véget ér...
Közel s távolban semmi kék,
csak szürkeség, csak szürkeség..

II.

Talán egy hegy... talán egy vár,
de omladék, már rég nem áll.
Csak szürke kőben barna ér,
vagy ősi nyom, és rajta vér...
Itt nincs virág, termő faág,
csak gyom, bozót és pusztaság.
Tüzes a nap, tüzes az ég,
forró a szikla és a lég.
Mondd mit remél, ki erre jár?
Halálos csend... halálos nyár.

III.

Valahol messze rőt hegyek
aranygyümölcsöt rejtnek,
de addig hosszú még az út,

elfárad mind, ki odajut.
Itt komor zöldek hűvöse
csak vágyat ébreszt, messzire
futnék, arany ligetbe fel...,
de már a visszhang sem felel,
leszáll a köd... jaj, nincs tovább,
nem jutok már a völgyön át.

IV.

Feljutni, fel a hegytetőre!
Ne nézzünk hátra, csak előre...
Míg tart az út, míg hajt a vágyunk,
hiába sebzi kő a lábunk,
téphet bogáncs, gáncsolhat bárki!
Így lehet csak a csúcstra hágni.
Hirtelen minden véget ér.
Se út, se ösvény, sem remény.
Felettünk trónol győztesen
a hegytető... s a végtelen.

V.

Egyszer minden tűzhely kihűl,
az emberzsivaj csendesül,
fű borít régmúlt lábnyomot,
csak acélvázak állnak ott,
hol volt egy ország, benne nép.
Már ősvadon a messzeség...
Még áll egy templom: kong fala,
mert papja sincs, s ha egymaga
ragaszkodik a régi ranghoz,
az Isten magának harangoz.

Letenyei fák

Ha átsuhansz a városon,
mert várnak hegyek... tengerek,
ha meg sem állsz, nem láthatod,
milyenek itt az emberek.
Milyen a táj, a kis patak...
partján a fűz, milyen a tér?
Az idegen továbbrohan,
a vendég mindig visszatér.

*

A templom előtt hársfa áll.
Mókus, madár otthont talál,
és bokrok árnya integet,
úgy hívogat, mint csókliget.
Letenye parkja és tere
a Mura-völgy kis ékszere.
Virágos utcák, ablakok,
illatos kertek, balkonok...

*

Rákóczi fáját láttad-e?
Ágai közt ezer mese,
legenda kél. Élet... halál.
Alatta sokszor állt a bál.
Hölgyek és grófok, víg idők,
később zászlókkal úttörők
és ünnepek: az Új-Kenyér...
a platán alá mind befér.
Évszázadok. Múlt és Jelen.
Jelkép e fa: történelem.
Látott békét és háborút,
arany nyarat, sötét borút.
Nem hajlott meg vihar előtt,
ahogy a város: egyre nőtt.

*

Hát állj meg itt és nézz körül,
továbbrobogni, mondd, mit ér?
Itt vendég légy, ne idegen...
vendég, ki mindig visszatér!

Felszabadulási emlékmű Letenyén

Szobor a téren. Egy szegény paraszt.
Szabadságot várt, békét és vigaszt.
Karját a fényre tárja, vagy legyint?
Múlnak az évek. Becsapják megint?
Koszorúzták már balról, jobbfelől,
már nincsen szónok, akinek bedől.
Ki nincstelen, annak minden hiába,
csak négyévenként veszik emberszámba.
Gyűlhet köré szép ünneplő tömeg,
ő csak legyint... Remélem értitek!

Pogácsaház

A reggel szürke, szinte ásít
a bokrokon még dér tanyáz,
két fürge kéz az ajtót nyitja
s kitárul a Pogácsaház...

Itt miden kék-narancsban játszik,
ragyog a pult, az ablakok,
a fal mellett fényes kemencék,
és szállnak már az illatok.

Már fő a kávé, tejszín bőven...
ha szomjazol lesz Cola még,
ha közben traccsra támad kedved
a két kis asztal épp elég.

Halomban vár a sok pogácsa
és mákos, meggyes falatok.
Ki tudna ennek ellenállni?
Fogyókurázni nem fogok...

A kiszolgáló? Sose morcos,
gyerekhez is van szép szava.
Gondok, bajok itt sose várnak,
csak a pogácsák illata...

Ha keresel és nem találsz meg
a címemen, ahol lakom,
gyere csak a Pogácsaházba,
ott épp egy versemet írom.

Hajléktalan az éjfélimisén

Ide csak melegedni jöttem,
kinn hull a hó, s az éj hideg.
Ruhám kopott, hát tőlem itt is
elhúzódnak az emberek.

Az imákból már rég kikoptam
s a hangom is olyan rekedt...
Itt ének száll feléd, s imádság,
velük szárnyalni nem merek.

Régi imáim elfeledtem:
pedig nagyanyám oktatott...
de itt a tömjénfüstös éjben
valami fájón felragyog.

Igen..., hazudtam..., loptam..., ittam.
Volt asszonyom, de elhagyott.
A gyermekem..., ki tudja hol van?
Talán még él... talán halott.

Én nem kérek már semmi kincset.
Adtál, s elszórtam eleget...
csak hadd maradjak itt a fényben,
s jusson nekem is szeretet.

Hazafelé, éjszaka

Megjött az édes kikelet,
Csábít balzsamos illata.
Ici-pici csillag, vezess,
Hajnalra hadd érjek haza!

Hegy-völgyön át vezet az út,
El-elfáradva ballagok.
Omladó kövek, várfalak,
Alattuk nyugszik száz titok.

Egy ódon templom, mintha még
Harangja néha kongana...
Mondják, csuhák suhognak ott
Éjfél tájt minden éjszaka.

Én nem tudom... én nem hiszem,
Hogy visszajárhat bárki lélek,
Mégis, mégis boldog vagyok,
Amikor végre hazaérek.

KISZÁMOLÓ

Komédiás

Porondra hát, az oroszán már éhes!
Egy krumpliorr, egy kis mosoly, de édes...
Már csetlik botlik... Milyen jó pofa!
Kihúlt a szíve, vagy az otthona?
Felejtse el, míg tart a csillogás!
Essen már hasra e komédiás!

Ha végre vége, s a függöny lehull,
üres a színpad, nincsen fény sehhol,
akin a néző méltán röhögött,
reszketve sír a színpalak mögött.

Első lecke

– úúúr... íír...

Úr ír!

– Az író ír. Ó úr?

ÚR.

– rííí... Rí!

Valaki rí!

– Sír...?

Sír!

– Egy színész sír?

Egy színész sír talán...

Hallatszik... Látszik...

A színész, bár nem szín ész,

s ő bármikor parancsra játszik,

sír vagy nevet,

de ha lehet

tapsot vár, pénzt és nagy nevet,

megjegyzem, ritkán ér el rendjelet.

Őszintén csak a költő sír talán.

Mindegy min kesereg.

Úgy gondolom,

szerelmen, őszi, ködös bánaton,

valami mindig akad. Nem tudom...

Nem tudom, hogy miért e sok sírás?

– Nincs senki más?

Nincs senki más helyette,

a költőnek hát ez a veszte....

A költőt azért túrik, hogy legyen...

hogy legyen valaki..., valaki

ott fenn a Parnasszus fokán

ki, míg az úr ír,

és a többiek színházat játszanak,
papot, bohócot, katonát talán,
s a játék oly tökéletes,
hogy legyenek donganak
hullahegyek felett,
legyen, ki sírva mondja el, mit látott.
A költő elsiratja a világot...

Színház

Kihunytak a fények.
A díszletekről hámlik a rózsaszín álm.
Kopott illúziókból emelt várfalak:
dőljetek össze!
Más a világ.
Már tíz körömmel
bontom én is a koszlott palotát.
Vissza a molyos jelmezeket a sifonérba:
Cyrano meghalt...
Mosca a kertjében pihen,
várja a semmit,
vagy egy új szereposztást.
Kutyája nyaldossa kezét.

Falfirka

A bértollnok a bértollával bérritmusra tollnokol,
úgy gondolja, jobban jár, ha némi kézpénzt birtokol.
Pergő ritmus, csillogó rím kerül tolla hegyére,
a kritikus néha mégis... elküldi a fenébe.
Az amatőr zsebe üres. – tudom, hiszen az vagyok...
Fütyülök a kritikára: írok, amit akarok!

A Költészet Napján

Mit is tehettem?!
Csak képzeletben
szopogattam az édes éveket,
mint gyermek a jó kuglert s krémekeket...
Peregtek észrevétlen,
mert, mint megfogadtam,
magamat fűnek-fának
sose mutogattam.
Már meglehet, hogy mutogatnám...
de emberek!
Most ki figyel rám?!

2002.04.11.

Mmmm!

Fogyókúrába dermedt délután
zsíros koncokról félve álmodom.
A percek csendben telnek, és sután
nyúlnék egy inceselkedő comb után...
Rántott comb. Csirke. Ínyenc falatom!
Ha addig élek is! Meg nem hagyom.

Megyek a tέρre

A tέρre megyek ücsörögni egyet,
markomban zacskó szotyola, akármi...
Unalmas ez a szombat délután is,
már nem akarok Messiássá válni...
 nem,
 nem,
nem akarok messiássá válni!

Ha véletlenül te is arra járnál,
dumálhatunk, ha arra támad kedved,
csak azt ne mondd, hogy most kell abbahagyni
a lélegzést ! Azt mondd, hogy mihez kezdjek?!
 Mondd!
 Mondd!
Mondd meg, mihez kezdjek!

Vidéki kislány Pesten

1. A politika nékem
nem erős oldalam,
de voltam kinn a téren,
hogy megnézzem, mi van.

Ott szónokolt egy bajszos úr,
ki cuki ötvenes,
és ott volt egy focista is,
oly elegáns, helyes...

Én már csak azt nem értem,
hogy mért nem kinn egy réten,
vagy illatos ligetben
tartják e randikat,
hisz itt a téren nincsen,
mi jó illatot hintsen:
elűz a szörnyű szag.

2. Most jó anyámat kérdem,
hogy mi lehet a baj,
mi szaglik ott a téren,
mi nem volt ott tavaly?

A magyarázat meglepett,
de van benn logika,
anyám azt mondta: Lányom ez,
bűdös politika!

Azt én még most sem értem,
hogy mért nem kinn egy réten,
vagy illatos ligetben
tartják e randikat,
hisz itt a téren nincsen,
mi jó illatot hintsen:elűz a szörnyű szag.

Szavak

Mindig hittem a szavak erejében.
Bódító szép mesék fehéren
altató mákonyát
beszívtam sok-sok éven át.
Később csak hagytam,
higgyék, hogy hiszem...
hogyan bennem ne csalódjon senki sem.

Én annyi könnyet, szenvedést
láttam, hogy elmondani
minden szó kevés....
Már kisgyerekként észrevettem,
hogyan nem az okos szó az úr:
hogyan ki-ki hogyan bírja hanggal,
úgy boldogul...
csak ámultam, hogy hangos ordítás
hogyan babonáz meg balga szíveket,
és hazugságok harsogó szava
halálba hajszol, jaj százezreket.
Most álljatok meg!
Itt és most elég:
Skandáló örületből béke nem fakad,
csak szenvedés.

Szavak...Tudás bölcsője.
Szavak.. jók és a rosszak...
Daltól, tudástól
senkit meg ne fosszak:
legszebb a szó, mikor anyánk mesél...
de legyen százszorosan átkozott,
aki hatalma mámorában
a szavak erejével visszaél!

Kiszámoló I.

Új utakon,
Új cipőben,
Új emberek,
Új dalokra
Menetelnek.

De ha az út röggé válik,
Ha a cipő ronggyá vásik,
Ha a hangunk remegése
Sárba hull és jeges szélbe:
Ki fog akkor énekelni?

Ki fog akkor énekelni?!

Kiszámoló II.

Fekete?
Fehér!
Igen?
Nem!
Egyenes volt a
Gerincem.

Ezer éves elmúltam,
Mire jól megtanultam:
Kicsit igen, kicsit nem,
Pepita az életem.

A költőnek nem árt

(2. Lecke)

A költőnek nem árt a szenvedés.
Siklik a toll, ha könnyek mossák,
már bőven megkapta a jussát,
ha van, ki elolvassa verseit.
A költő húzza meg magát,
ne legyen saját hangja, elve,
végiggondolni csak azt merje,
amit tálcán kínál a nagyvilág.
Divat irányba álljon sorba,
A talpnyalóknak nincsen gondja!
S ha olykor tévedése lenne,
majd lesz ki bátran rúgja, verje.
Nincsen megértés, nincs barát.
Szavak: szeretet, gyűlölet?
De jó, hogy kiismertelek!

Nem üvöltés,* csak sóhaj

A költő megmutatja arcát.
Jééé ! Emberi ?
Szívét tálalja - kis körettel -
ha van neki.
Agyát facsarja, mint a spongyát,
úgy törli szép világunk mocskát.
A felső régiók? Szív, szerelem...
Rég túlhaladta a történelem!

(Mit adjak még,
ha mindez nem elég?)
Mit adhatnék?
Nos, lehúzom gatyám:
Álmélkodhattok a költő farán!
Kis lila gőz köré... Miért ne?
Hát ne csak én, de más se értse!
Lám, sikoltoznak: – Ez király! Ez bomba:
A segg vonult be az irodalomba!
(– Ha foncsoroznák bilitek falát,
ott láthatnátok pont ilyen csodát!)

* * *

Mi a jövő? Fagyasztva, csomagolva
a szavaim, a betűk: „e” meg „a”...
Az olvasó otthon mikroba rakja,
s hozott anyagból verset ír maga.

* Utalás Allen Ginsberg: Footnote to Howl - re.

Gésa egy régi képen

Ruhája, mint a fészlő rózsa szirma,
magasan zárt és rengeteg.
Körötte, érzed, hogyan lengenek
az illatok és édes permetek.
Arcán közöny. Hideg, akár a márvány.
Feltűzött kontya, mint az ében.
Mintha könyvet olvasna éppen,
oly egykedvűn matat e képen.
Ám tekinteted oda rebben máris,
ahol a szoknya bomlik kétfelé.
Két húsos combja tárul égre: Jé!
Ott látod mindazt, ami oly banális,
mint medikusok könyvében egy ábra,
s az áhítat elillan, mint a pára...

Mózes valamit félreértett...

Ha lenne Isten, egyszer idejönne,
vigasztaló dalt súgna a fülünkbe.
Azt mondaná, hogy ne higgyünk papoknak,
nem minden bűn, amit ők ránk sorolnak...
Nagy bűn a háború, az irigység..., rabolni,
a szegények erejét kiszarolni,
tönkretenni a Földet, itt az élet
mindenkié volt... és keveseké lett...
Az ölelés? Legyen csak öröm, játék,
a teremtés morzsája, szent ajándék,
ne szennyezze csúf gondolat, se érdek...
Mózes valamit nagyon félreértett!
– Örök életet nem adtam, tudom.
A szerelem tartson fiatalon!

IDA ANNA DALOK

Csak neked!

(Harmath Péternek)

Az álom és a költészet szabad.
Az vagy, akinek képzeled magad:
lehetsz király, vagy koldus, egyre megy,
Anyja után vágyódó kisgyerek?
Elestél? Hagyd, hogy felemeljelek,
s ha dalolok... hidd azt, hogy csak neked!

Ida Anna, az álmok asszonya

Ó Ida Anna! Ó lányod és anyád
és asszonyod, ki úgy ölel ma át,
ahogyan ölelt mindaz, aki volt...
Kinek apja, s anyja vagy egy személyben,
mert a saját műved szinte egészen.
Lehet, hogy él... lehet, hogy álom,
lidérces fény , mely nincs is a világon,
vagy egy szobor, mely mozdulatlan várja,
hogy leboruljanak elé imádva,
vagy szolgálód, ki lesi szép szavad,
vagy dajkálgat, hogy ne maradj magad.

Lehet, hogy szellem, s éjfélkor kísért,
vagy jó tündér, aki mindent megért...
Hajnalban hess!
Már nagyon messze jár,
de hívd, keresd...
a gondolat majd újra rátalál.

Holnap talán egy tarka pille lesz,
vagy esőként virágot permetez...
vagy hulló lomb között egy csöpp levél,
mely színesebb tarkább a többinél...
s ha párát ont a fázós őszi rét
a ködben Ida Anna fut feléd...

Csodavárók

Hallod, mit súgnak a lombok?
Minden fa vigyázva figyel:
Ez mi a szösz?
Lám az öreg tujafáról,
hallik a lombsuhogás .
Mozdul az ág.:
sss-s... gyere gyorsan...
sss...sss...gyorsan a kertbe...
sss-s ...Ida Anna
ott ül egy ágon...

Gyöngypántos papucsom leesett
hozd fel utánam a fára !
Aztán elrepülünk.
Meseszőnyegem száll a magasba...
Megnézzük a szultánok palotáját,
kicselezzük a negyven rablót,
Aladdin csodalámpáját
meglásd, majd neked adja.
Egy felhő peremén landolunk végül
ketten, csodavárók.
Égi cseresnyéskertben
szemezünk víg vacsorát.
Sose félj, csak fogd a kezem,
hajtsd az ölembe fejed!
Inkább vágyasz táltos paripára?
Ó te mohó!
Az a holnapi meglepetés...

Csak álom...

Még várj...még van idő,
magasan jár a nap.
Ne tudja senki,
hogy csak álom ez,
álmodtál,
s én is csak álmodtalak.
Majd elcsitul köröttünk a világ,
és szürke fátyol könnyű árnya
borul a tájra...
Akkor majd újra itt leszek.
Meglásd, a csillagok világát
borítja ránk az éj, s a képzelet.

Hajnalban

Hajnali négy van...és telihold
...és milyen álom...!
Mennyi kobold
siklik le a kertbe a hold sugarán...!
Nézd, ki van itt?!
Ida Anna válik ki e tarka tömegből...

– Engedj be az ablakodon!
Kulcslyukon, vagy falon át,
úgyis bejövök, hiába a tiltakozás,
jobb, ha magad nyitsz ablakot, ajtót...
Látod, milyen csöppnyi vagyok?
Szoríts most tenyeredbe:
senki ne lásson!
Érzed, hogy lüktet bennem a vér?

Hallgass! Jön valaki...
Mit gondolna, ha meglát...?
Gyorsan dugj a zsebedbe!
Jaj, ne oda, te bolondos!
Ide föl, hogy halljam a szívdobogást...

Megtetted? Tudd meg:
ez volt a beavatás,
a szövetség kezdete köztünk.
Tedd csak a dolgod...
Bárhova mégis
már ezután,
szép Ida Anna örökre veled van.

Anna levele

Hozzád simultam,
és hozzám simultál,
éreztem, hogy a tested lázban ég...
Mért féltettél, mért féltél...
vagy nem hitted el,
hogy ennyi nem elég?
Jaj nem elég!

Álmok országútján

Álomország álomútjai mentén
álomjuharfák állnak hallgatag,
vihartört ágak végig az úton,
nem tudom, téged mért álmodtalak...
álmodban vártál álomréteden,
de én a magam álmát álmodom,
botorkálok a tört ágak között
tört szárnyakkal, egy viharvert úton.

Van valahol egy öregember,
fehérszakállú, mint a bibliák
lapjain (ékes illusztráció),
ha tényleg lenne, tán az lenne jó,
megmarkolná az idő kerekét,
hogy visszahajtson hosszú éveket,
de álmokézből nincs elég erő,
visszaforgatni semmit nem lehet.

Szálljunk ki itt az időutazásból.
Elbírnak engem saját szárnyaim!
(Nem bírnak el.)
Most tépelődve járok
álomjuharfák álomútjain.

Hajnali szerető

Dermesztő, hideg éjjel után
oldódik-e végre a tél...?
Fázik a lány, aki most
forró csókot ígér.

Hajnali szép szeretőm,
gyere bújj csak, bújj ide hozzám!
Két karod jó melegétől
ébred bennem a vágy.

Ez több...

Ez több, mint szerelem:
ez gondolat...

Hajnali séta, juharfák alatt...

galambszárny rebben...

párák...permetek...

hullnak a fáradt, őszi levelek...

Aztán a munka...és már odabenn...

A szkenneren fehér cicád pihen....

Megsimogatnám...mégse...nem lehet:

megérezné a simító kezét...

felébred, s akkor én is ébredek...

Már reggel van, kinyithatom szemem...

csak álom volt s egy szálló gondolat...

Egy gondolat..., mely több, mint szerelem....

Árnyakat üzve

Éjszaka van már,
hunyd le szemed.
Villódzó fények közt
visszavezetlek a múltba.
Add a kezed, sose félj,
csak csókolj újra, meg újra.
Volt, ami volt.
Most itt vagyok én:
múlt is, jelen is.
Semmit nem ígérek,
de az éjszaka árnyait
elűzni segít
hús testem és ez az ének...

A perc varázsa

Mint kába lepkét gyertya fénye,
úgy vonzol, s tán lehullok égve,
mert perzselt szárnyal
szállni nem lehet,
csak itt hagyni egy semmi életet...

Holdezüst romantika

Ezüstös fény hull most a házra,
beles a hold az ablakon,
és holdezüstre festi lágyan
a hajam, a karom ... a vállam...
S az ágyon , nyáréji melegben
ezüstoffénytől ragyog a testem.

Most így, csak így érints te drága
és bársony legyen minden szép szavad,
hisz ez varázslat, ez a hold varázsa,
megtörni hangos szóval nem szabad.
Ó simogass! Én mindig arra vágytam,
hogy simogass, ahogy a holdsugár...
Hát nem tudtad, hogy régen erre vár
a hajam...és a karom...és a vállam...

És csókolj úgy, mint senki mást
és csókolj úgy, mint a mesékben
mintha azt hinnéd, nem szabad,
s én kérlelnélek, hogy... mért nem?
És csókolj vadul és mohón,
hisz' már lobogó tűzzé váltam,
csókkal boríts, ahol csak érsz
ezüst nyakam... ezüst hajam...
a karom és ezüstös vállam...
Elbújt a hold.
Elönti a szobát a lüktető sötét..
Ne sajnáld az eltűnt ezüstcsodát:
Majd kárpótollak mindezért.

Augusztusi felhők

– Nevetsz, de szemed nem nevet veled,
s szád szögletében keserű az árnyék.
Kérdeznék, de mit sem ér a szó,
őszinte választ mindhiába várnék.

Milyen felhő ez...? Elszállt az idő?
Ne gondolj rá. Lesz még napfény, madárdal,
lomb és virág... és vers. Szerelmes szó is.
A gondolat határok nélkül szárnyal.

– Most óvatosan lépünk járt úton,
és napra-nap. Mondd meddig tart hitem?
Botorkálunk a szürke semmiben!

Hová? Miért? Már magam sem tudom,
hiszen csak álom minden újramezdés!
Ha tudsz feledni, akkor vagy szerencsés.

Őszi órák

Álmaimat belepi majd a hó...
de ma még őszi szél visong a tájon,
ezüst szálak feszülnek tört virágon:
parányi pókok-szótte kis hajók...

Emlékek közt bóklászom óraszám.
Míg nézem a halódó kertet némán,
didergő köd hull lassan rád és énrám,
s úgy érzem sosem oszlik el talán ...

Segíts nekem, ölelj magadhoz kedves!
Melengesd, mint régen, fázós kezem...
Emlékezz, ahogy én emlékezem...

Fut az idő... az ősz is elszalad,
de ha van még dédelgető szavad,
szemem csak ködtől, nem könnyektől nedves.

Papírhajó

Papírhajóm nyugodt vízen lebeg,
sebes patakra nem merészkedek.
Az óceán? Ott úszni lenne jó...
de kis papírhajónak nem való.

Szilaj habok közt úszni nem lehet:
elázna minden kedves üzenet...
a kapitány is vízbe hullna... Én
egy zátonyon kötnék ki mint szirén.
vagy elmerülnék s nem maradna fenn,
csak pár ezüst szál a nagy kék vízen...

Boszorkánytánc

Parazsat loptam, lángot fogtam,
ölelgetlek félálomban.
Minden éjjel táncot járok,
így szokták a boszorkányok.

*Parazsat őrzök, lángom lobban,
lobog a tűz már, éleszd jobban,
szoknyám pördül, sarkam koppan,
tölts poharamba, ne hagyj szomjan.*

Pattog a szikra, nincs aki bánja,
gyullad a szalma, átcsap a házra,
ég a világ is, oltani kéne...
Hajnalodik már... itt van a vége.

Nekem Cyrano kell...

A fűrdőkrémem barack illatú.
Azt mondják ettől pont olyan vagyok,
mintha a kompót ömlött volna rám.
Ó, jó Cyrano, most te kellenél,
hogy meggyógyítsd e sérelem sebét!

Azt mondanád, hogy méznél édesebb:
a nyári nap érlelte bőrömet,
s e szép barackok olyan hamvasak,
hogy csodájukra nem marad szavad.
Tündérleány gyümölcsöskertje ez?
Itt olyan illatfelhő lengedez!
S hol ennyi friss gyümölcsre van remény,
szívesen lennél ott kertészlegény....!

Cyrano biztos mást is mondana...
és hogyha nagyon szépen mondaná...
hajnal előtt nem engedném haza...

Minden versem tiéd

Minden versem terólad szól szívem,
és róla... és róla...
Miden soromban ott lobogsz velem
és persze ők is. Vagy nem?
Mondd meg hát nekem,
ez milyen szerelem?

Igen, minden dal három férfié
egyszerre és külön.
Osszátok el, hosszában,
vagy keresztben,
vagy szétpengetve mind a szavakat,
figyelve mi jut, mi marad,
darabra mennyi és kié?
Én nem vagyok már senkié.

Három férfi van mindegyik dalomban.
A három inkább lenne egy!
Mellettem egy hús-vér az ágyon...
Másik: megértő jó barátom.
A harmadik ? Talán csak álom...

Belátom,
hogy együtt sem tesznek ki egyet,
egy igazit, akit egy asszony
egy életen át is szerethet.

Három kívánság

Lennék a szeretőd,
s míg átölelnél lágyan,
csóкод nyomán piros rózsák
borítanák a vállam...

Inkább barátod lennék. Víg barát...
Boroskancsó állna az asztalon...
Poharazgatnánk, és együtt nevetnénk
a sok bolond, hiszékeny asszonyon.

Én legjobban anyád szeretnék lenni.
Ölembe hajtanád fejed,
s én mindent, mindent megbocsátanék...
De így? És most? Na nem! Ezt nem lehet.

Anna duzzog

Azt hiszed arra való a ruhám,
hogy bárki mohón,
egyszerre letépje?
Tanuld meg: jó szó kell,
csók és simogatás:
akkor szinte magától
nyílik a szép ruha korca....

Mindegy már !
Te se bánd... ne szomorkodj!
Kárpótol engem úgyis,
megsemmisülésed végső sikolya...

Leszünk-e...?

Leszünk- e még, mint gyermekek fehérek,
s őszinték, mint egy vízzel telt pohár?
Most minden árnyék, végtelen mocsár,
határa nincs a földnek és az égnek.
Leszünk-e még, mint a gyermekek fehérek?

Ha majd a vágy emléke is csak emlék,
és csendben tovaszál a szerelem,
mondd, néha mégis megfogod kezem?
Lesz szép szavad ... virág, mit vízbe tennék,
ha majd a vágy emléke is csak emlék ...?

Őrizz meg

Borongós árnyékkal szívemben
járom a kertet őszi csendben...
Bűcsút veszek lombtól, virágtól...
maroknyi léttől... csalfa nyártól...
Tőled még nem.
Kérj, hogy maradjak...!
Aki voltam...s aki vagyok ma,
őrizz meg annak.

MONITOR ELŐTT

Ne kérdezz soha...

Ne kérdezd a nevem,
ne ismerj meg soha,
ne lehess mostoha
hozzám: azt szeretném!

Csak egy a tömegből,
annyi legyek, több se.
Menj el hát örökre:
ma még én se bánom.

Ne kérdezd a nevem,
mert ha megismernél,
és mégsem szeretnél,
nagyon, nagyon fájna.

Monitor előtt

A mágnes néha én vagyok,
máskor meg engem vonzanak
az izzó cyber téren át
kimondhatatlan vágyak és
kimondott messzi jajszavak.

Vibráló fény az éjszakában,
keresem tükörképem, társam,
keresed tükörképed, társad,
keresem önmagam,
keresed önmagad,
vagy azt ki oly otthontalan,
akárcsak te,
akárcsak én
és nincs más a Föld kerekén,
csak ez a fényes éjszaka,
mert azt hiszem...
mert azt hiszed...
hogy nem veszítek el soha,
hogy nem veszíthetsz el soha...
Ha megigéz a monitor,
az ember olyan ostoba!

Partra vetve

Ezer véletlen összecsengett,
hogy éppen Te és éppen Én...
Hány kavics fekszik együtt,
mégis árván, a tenger fenekén?
És melyiket sodorja ki egy hullám
eléd, a partra,
s ha arra jársz, a napfény csalfa fénye
épp akkor megcsillan-e rajta?

Tengernyi víz és homoktenger
és kavicstenger...
jaj miért tűnik el az ember
ebben a szédítő tömegben
árván, magányosan és megtaláltan
és újra, mindig újra elveszetten...

Egy szürke vers

Szemed helyett nézem a monitort.
Kezed helyett a billentyűkhöz érek.
Hol a sok sziporkázó gondolat ?
Nincs üzenet.
Kikapcsolom a gépet.

Ez a reggel is olyan mint a többi.
Kinézek, hátha kisütött a nap.
Benn szürke falak, kinn a szürke ég .
szürke közel és szürke messzeség...
Szürke szivárvány, szürke táj fölött?
Hát nincs remény, a tavasz megszökött?
Csak hiány van, mely egyre jobban éget,
s én bámulom e tenger szürkeséget.

Hol vagy Júlia?

Jól esett? Jól.
És mondd, miért ne?
Még egyszer felvenni a lantot,
eljátszani a félénk trubadúrt
ezen az örült cyber színpadon...
Vagy Rómeót...
De hol vanJúlia?
Üres az erkély...
Vagy függöny takarja?
Figyelj, a nézőtéren: ott középen...
Lehet, hogy most ő itt a rendező?
Na nem.
A sűgőlyukban ül szerényen,
s két felvonás közt zoknit kötöget.

Búcsú e-mail-ben

Nem ismerlek,
és nem tudom milyen
barát vagy. Talán idegen
számodra minden gondolat,
de készen állsz, hogy befogadd,
ha néhány percre még figyelmedet
magamra tudom vonni,
mint képeslap, vagy furcsa régi holmi,
padlás porában talált ócskaság.
Hihetetlen számomra e világ!
Még most is... most,
hogy búcsúzkodni kéne,
megtorpanok.

Templomajtóban fordul így a néne:
keresztet vet, térdet hajt, visszapillant,
Istent, vagy angyalt keres, mely elillant.
Most hogy jön ez ide?
Hiszen tudod!

Vagy nem érzel egy csöpp áhítatot
minden búcsúnál, minden eltűnésnél?
Évekig minden nap levéltömeg,
aztán egyszerre elfelejtenek.

Ha akarod, vagy akarom,
a címem megváltoztatom.
Nincs könnyes búcsú, nincs harag,
nem is voltál,
mégis elhagytalak.

Ragyogás

Hozzám ne szólj,
ne simogass, ne légy jó
mert lángra gyűjt
minden baráti szép szó...
Mert oly kevés volt a meleg,
s a fény itt:
nekem egy szentjánosbogár is
fénylik
akár a hold,
akár a csillagok.
A második szónál
már nap ragyog,
és nem tudod,
szegény, nem értheted,
mi gyűjt így lángra
egy hideg szívet.
Én sem tudom,
de mindig ez a vége... a vége.
Ha vége,
menj békével tovább!
Hidd el,
nekem megérte.

Várakozás

Vártam ezeregy éjszakát
és azt vártam, hogy majd mesélsz,
talán a szerelem dalát,
amelyben csak hozzám beszélsz.

Vártam, hogy elmondd álmaid,
és senki másnak, csak nekem...
Itt már senki nem álmodik.
Magam áltassam szüntelen?

Vártam, hogy ha szemedbe nézek
Ott látom magam jónak, szépnek,
amilyenné csak lenni vágytam...

Most már nem várok semmit tőled
letöltöm s letöltöd idődet...
A csönd dörömből már a házban.

Őszi levél

Ez már a másik ősz... a fáradt.
Szél kerget tört virágot, ágat.
Hova lett az arany lomb,
lángoló szép levelek
tarka varázsa?
Elmúltak... mint az idő,
lásd, együtt süllyedtek a sárba.
Dér fedí már a mezőt,
mint szívem a bánat.
Fázós köd fekszik a tájon...
Vágyom utánad...

Judit éjszakája

–Nyisd ki az ajtót!
Kulcs kattán a zárban...
–Nyisd ki az ajtót!
Én belépek bátran
és vállalom, bár kissé félve,
hogy mint Judit,
lehulljak csendesen
emlékeid közé,
a feledésbe...

Már nem tudom...

Már nem tudom, hogy mért kellett kilépnem
a burokból mi védett és takart,
és úszni, hol már nem látszik a part,
és nincs segítség, nincs ki tettere készen

mellettem állna, bárki is vagyok.
Vállalnom kellett, hogy tudjam mi végre
írom a verset egyre lázban égve,
de nem vagyunk mindnyájan angyalok.

Lám, elvesztettem pár "örök" barátot,
egy kék hold sír a völgy felett, ha látott...
Ha fáj is, értem. Nem kár senkiért!

Majd lesz, ha lesz, s ha nem lesz, én belátom,
magamnak vagyok hűséges barátom,
...vagy így is elkísér, aki megért

Madárnyelven

(Lajos Bélának)

Ha van barátod, ki melletted áll,
hogy megteremthesd ékes szép világot,
becsüld meg, mert ma kincs egy jó barát!
Ne szedj úton-útfélen új virágot!

Ki mindig dicsér, bókol, többet árt ám,
mint az, ki rád szól, s őszintén beszél.
Tudom, nehéz tükörbe nézni, mégse várjad,
hogy jó hírt suttog minden csalfa szél.

Nehéz a szívem, s vége már a dalnak.
Kik együtt éltek, nem mind együtt halnak.
A madár énekét megértheted.

Ki madárnyelven nem tud, lelke rajta,
az egyik jobbra megy, a másik balra.
Magának árt, kit óvni nem lehet.

Túl az Óperencián

Már túl vagyunk
az Óperencián is.
Hol volt, hol nem volt:
életünk mese...
A királyfi csak békés
kertre vágyott...
Ki tudja, hogy lett
csaták győztese?

Sapphot keresve

Hol az a táj, hol az a szép sziget,
mely boldog, édes álomba merít?
Sapphot keresnéd? Nem találsz itt.
Csak könnyek árját, végtelen vizet.

Ébredj, meghaltak szép reményeid!
Minden vágy, kétség méltatlan fogyaszt,
minden bűvös szó csak kegyes malaszt,
mely elkábit, de már nem édesít.

Nem vagy Apollón, kinek lantja szent
szerelmes dallal áradón üzent,
szép délibáb csak, mely játszott velem.

Kereshetsz Sapphot, de csak álom az.
Itt hull a hó. Tán sosem lesz tavasz.
Nem kérem többé, hogy dalolj nekem...

A költő és múzsája

A költő fölött elszáll az idő.
Mi megmarad, talán a gondolat,
mert életünk, mint múltó pillanat,
úgy tűnik el, hogy meg se mérhető,

mit értünk el, s értelme volt-e? Ír
az ember, ha úgy érzi, írni kell,
és az se számít, ki olvassa el,
s megőrzi-e a türelmes papír...

A múzsa az, ki mindig megmarad
holtában is örök fiatalon:
csókja ott lángol egy-egy verssoron,

s felhők között száll, míg a föld alatt
porlad ki róla írt, szegény rokon...
már könyve is poros a polcokon.

Csillagív

Már tudom, hogy a csillagok nem
akárhogy futnak fenn az égen,
és nem csoda, és nem varázslat,
ami ott tartja őket féken.

...és jó, hogy elkerülik egymást,
és jó, hogy nincs találkozás,
mert világokat törhet össze
egy szörnyű égi robbanás.

Mind így vagyunk. Sodor a sorsunk.
Távoli ívek közt szabály,
vonzás - taszítás: ez az élet,

s míg lefutunk az ég falán,
vannak, kik elkerülik egymást.
Jobb is talán...

Piros király

Hajnalodik, fakul az ég sötétje,
a játéknak lassan már vége.
Most „Piros-király oszt, nem-oszt”.
Itt tartunk, s bár vesztes vagyok,
míg nem szól a Piros Király,
addig én föl nem állhatok.

Homokszem hullt egy tál levesbe?
A szemembe. Az életembe.
Semmi...!
Holnap újra tovább kell menni.

Ez nem sakkjátzsma,
ahol néha borul a tábla:
Itt „Piros-király oszt, nem-oszt”.

Hulló csillagok

Pár pillanat: fények az égen...
aztán eltűnnek a sötétben.
Ámuldozunk, hogy milyen szépek,
Pedig csak rideg törmelékek,
miknek nincs fénye, ragyogása,
rohannak, amíg tart a pálya.
Sorsuk egy nagy találkozás:
Felizzanak, s nincs folytatás.

Karácsonyi képeslap- hangulat

Az égi posta, lám hozott
Pár rövid, kedves mondatot...!
Karácsony, képek, gyertyafény.
Vágyódó lelkünk oly szegény.

Ezerszer leírt mondatok,
Mögöttük mégis fény ragyog,
Foszló szivárvány, régi nyár
Emléke vissza- visszajár.

A szavak mögött, meglehet,
Érezzük még a meleget,
Melyben megbújhat csendesen
Egy sohasem volt szerelem.

Szívünkben furcsa dal csobog
Mikor az emlék fellobog.
Ki vagy? Ki voltál? Volt remény?
Hová sodort a sors, a szél?

Rád gondolok s azt képzelem,
Mellettünk vén cicánk pihen.
Ezt érzem én is, semmi mást,
Csak ezt a halk dorombolást.

Ábrándok, béke, hangulat.
Ne múljon el a pillanat!
Mennyi örömet hoztatok
Karácsonyi képeslapok...

Farsangi üdvözet

(Kisszölösi Szánthó Lórántnak)

Táncos bokám nem perdül új ütemre,
csak járja mind, akinek jobb a kedve!
Hadd nézzem csetlő-botló lábukat:
Farsangi bál, farsangi kábulat.

Magányosan, mint mindig, révedezve
nézek az önimádó víg tömegre,
bár hangjuk énrám soha nem hatott:
kívánok nékik sikert, szép napot!

Hol egy barát, vagy aki annak mondja
magát? S ha van, megérti tán szavam,
vagy vállat rándít, elég gondja van?

Keresse más, hogy mit miért, hogyan!
Karnevál herceg már a pezsgőt bontja.
Csak én lennék az álmok hú bolondja?

Utóirat

Uram, ha verset írni támad kedve,
s nem elemzés, vagy tudós fordítás,
mivel az időt nyüvi estről-estre,
jusson eszébe, hogy az élet kétes,
a mutató látszólag lődörög,
de a költő papírja s élte véges,
csak a múzsának élete örök...
Szemében tűz, vagy kéklő tiszta álom?
Dicsfény ragyog a hószín keblen, vállon...
s ha mégis ránc vagy folt akadna rajta,
egy bárányfelhő biztos eltakarja.!

FOGYÓ UTAK

Négyszemközt

Tudod... Az élet így is, úgy is...
Ki ne mondd...!
Csak szép legyen az út,
és mind bolond,
aki előre kesereg
s azt várja, mikor jön a fürgeteg...
mely végleg elsodor...
Most kimondom: temet.
Múlttá tesz minden küzdést, életet.
Megyünk... Megyünk a közös cél felé,
virágok, hantok, koszorúk közé...

Addig talán még lesz néhány tavasz
másnak... s nekünk is, majdnem az.
Ezer göröngyben
botlik meg a láb,
de a kék madár dalol valahol...
Te hallod még?
" - Tovább! Tovább!"

Remény? Hát persze:
Mindig van remény,
míg tart az út,
pedig végül mindenki odajut...
Tudjuk, hogy nem számít hova
visz el a szentMihály-lova...
Csak míg a saját lábunkon megyünk,
addig fontos: hogyan
botladozunk, és vándorlunk tovább
egy kicsit sírva, kicsit boldogan...

Szobrok a letenyei parkban

Fenyők állnak vigyázzban,
akác integet,
mely roskatag.
Köztük e pad
egy csöndes kis sziget.
Ágat himbál a szél.
Felettem leng,
mint súlytalan kötél.
Ki megdicsér, ki nem,
egyképp lendíti
tovább életem.

Barnálló, fülledt későnyári este.
Állnak a szobrok mereven, feszengve.
Már nem kereshetnek padot, helyet,
kit fába véstek annak
leülni nem lehet.
Lehunyt szemmel sem látnak jobb világot.
Jó így ez annak, ki csak rosszat látott.
Mindegy mi van, mi lesz és szű, ha rágja,
már nem övé a gond, hagyhatja másra.
Arcán merev mosoly, múlnak az évek,
a fára gondol tán, mely nem volt védett,
valaki abból szülte őt, de árva,
s most itt áll végső pusztulásra várva.

Az árnyak nyúlnak,
szintén hasztalan.
Bokrok közt látom
mereven magam.
Ha voltam, és senkit nem érdekel,
azt mondom én is: jobb! Felejtse el!

Fogyó utak

Lassan már elfogy alólunk az út.
Megyünk a pusztaságon át,
még visz a láb,
mert tart a lendület,
de már nem tudjuk, hogy hová, minek?

Forrást keresnénk, élő, bő vizet,
de lassan elfogy alólunk az út.
A nap tüzel,
cserzett bőrünk csak álca,
alatta ezer fájdalmas barázda.

Tán bosszúvágy volt, vagy csak félelem,
talán a lelkiismeret terelt? Hiába!
Lassan már elfogy alólunk az út.
Mindegy miért, és honnan érkezünk,
hisz' ok nélkül és céltalan megyünk...

Még szólnak hozzánk.
Kérdezik talán:
miért e vándorélet,
de lassan elfogy alólunk az út.
Csak bólogatunk: Más is idejut!

Letérni, félrenézni? Ó, miértetek!
Volt hitvallás meg zászló, büszke dal.
Már csak motyogva mondunk némi rímet.
Nem látunk otthont, nekünk-tárt kaput,
és lassan elfogy alólunk az út...

Botladozva

Huzalok, drótok, szörnyű pókok
szövik be orvul kis világunk.
A látható s a láthatatlan
hurkok közt botladozva járunk.
Mire ösvényt vágnánk, és rendet
teremtenénk magunknak, másnak,
már megkondulnak a harangok,
s fekete árnyak vermet ásnak

Kétség

Valami vágy... valami álom...
valami kérdés..., nem találok...
Mondd el miért, vagy mondd miért ne...
Nincs rá szavam! Ha vége, vége!

Ó, jaj, mi ez? - így szólt anyám,
s meghalt azon az éjszakán.
Ó, jaj, mi ez? - kérdem és félek,
pedig még élek... én még mindig élek...

Tükörkép

A kirakatok üvegében
látom : anyám kísér szerényen.
Megállok ... áll... Lép, hogyha lépek...
Anyám, engedj utamra...félek...

Requiem

Hanna

Az út végére értem,
most csendben búcsúzom.
Sok év, amit megértem,
de én most sem tudom,
minden, mit tettem, írtam...
elég-e tőlem ennyi?
Még annyi mondandóm van,
s látjátok, el kell menni...

Maradni lenne jó még,
de ennyi fájdalom,
amit rámmért a sors rég,
elfojtaná dalom.
Jajom ne hallja senki,
aludni vágyom csendben.
Jó lesz már megpihenni...
Megyek, mert el kell mennem.

A túlparton, mi vár ma?
Örökös éjszaka,
vagy szálló szent zsolozsma
és angyalok hada..?.
Csak egy ligetbe vágyom,
nem kell a másvilág,
őrizze örök álmom
ibolya s hóvirág *

* Utalás, G. Ferenczy Hanna „Téboly”
versciklusának Nézetek c. versére.

Állj félre sors!

Állj félre Sors... Idő... Halál!
Itt annyi minden várna még!
Csak munka volt az életem,
s belém szakadt a szó, a kép.

Ne fuss szekér velem tovább!
Megállnék még. Pár pillanat
helyett pár év... az is kevés,
hogymondjam mi még maradt,

vagy csak a fényt lássam tovább,
mi rám süt most, s az illatot
érezzem, mit ezer virág
hint rám, mit egyszer itt hagyok.

Ez nem virág? Nem napsugár?
Tömjén és gyertyák illata...?
Fáradtan megadom magam.
Hol vagy hazám? Van még haza?

Nolan White* sírjára

Mondom neked fiam, hogy balga ember az,
ki túlbecsülve képességeit
nem számolja az évek gyors múlását,
s ifjút megillető babérra vágynak.
Hidd el nekem, hogy mégis mennybe száll,
mert írva az vagy, az, az, az,
hogy boldogok kik lélekben szegények,
s övék az ország ott fenn mindörökké.

* Nolan White (1931-2002) egész életében arra vágyott, hogy neki sikerüljön a leggyorsabban száguldania egy belsőégésű motorral. 72 évesen végül közel 700 km/h-t ért el, azonban belehalt a rekordkísérletébe. Az Utah állambeli Bonneville-sósíkságon sebességi rekordkísérlete közben vesztette életét.

Három lépés

(Az együttérzéstől a kegyetlenségig)

Báránysirató

A bárányokat mindig leölik.
Feltálatják,
kutyák vagy farkasok azok
kik őket habzó szájjal megeszik?
Mindegy nekik.

Közöttünk jár a félelem.
Ha összebújunk
félénken vacogva
s hiszünk a gőzölgőn
védő akolba',
hát egyenként tépnek,
nyírnak, vagy vágnak...
Utólag nincs helye a vádnak!
Mindig lesznek Pilátusok
és minden kéz, fog és köröm
újra csillámló, tiszta lesz.
Jöhet a húsvéti öröm...

Bárány, ne sírj!
Ne bégess!
Ne nézz a késre,
mely testvéreid
meleg húsától véres.

Gondolj az ékes tálra,
mely felmagasztal majd
vendégre várva!
Mit számít, hogy csak egy az életed!
Melyik gyomorban végzed és mikor...
hát nem mindegy neked?!

Sovány vigasz

Bárány, ne sírj, ne bégess!
A farkasok ideje véges.
Volt arra példa,
hogy nem a bárány lett az első préda.
Jövőd kitárul, látsz még tarka rétet,
mielőtt utolér a végzet.
Bárány! Hát téged nem vigasztal
a díszes tál és az ünnepi asztal,
mely végül felmagasztal?!

Húsvéti mese

Bárány, ne bégess!
Ígérem, minden késem éles,
és nem fog fájni:
történjen bármi!

Talán levél

Talán levél, talán csak gondolat.
Nem mondhatom ki, mennyire...
mert ha kimondom, nehezebb neked
és nekem is. Elönt a félelem.
Félek, hogy nem jössz,
s attól is, ha jössz.
Félek, mert egyszer téged is elér
az égő láz, ami a vándor madarak
szárnyát repülni készíti,
ami a pisztrángok hadát
ezer veszélyen át
kitartó útra kényszeríti:
vállalni mindent, de hazafelé!
Csak vissza... vissza
az álmok honába!
A fészek melege,
a gyermekkor meséi...
Repülsz felém, de más már a vidék,
és ismeretlen kert és ház fogad.
Nem ismerünk egymásra.
Melengető karom keresnéd,
és itt egy idegent találsz.
Tán jobb, ha senkit,
csak emlékeket,
amiket megszépít a messzeség.
Kegyetlen szavak?
Nem.
Az élet, az kegyetlen!

Egy apa imája 2006. őszén

(Földi Lászlónak)

Uram, vigyázz sok balga gyermekedre,
kiket a jelszavak szédítenek,
kik jót akarnak, tiszta szívvel hisznek,
de még annyi mindent nem értenek...

Óvó kezed, vezesse szebb utakra,
bajuk ne essék, vigyázd léptüket,
anyjuk van, apjuk, sírniuk ne kelljen,
hiszen botlani oly könnyen lehet...

De azt, ki az ártatlanok között,
csak ordibálni és rabolni jött,
büntesd Uram, tégy bilincset kezére,
ne tapadjon rá ártatlanok vére!

Történelem madártávlatból

Egyszer majd minden seb beforr.
Ha engednénk, talán befornna...,
de őrizzük s körömmel, foggal
tépjük fel újra és megújra.
Nincs más dalunk,
nincs semmi más,
csak ezerévi jajgatás,
s, hogy "megbűnhődte..."
Volt miért!
Mi sem ingyen
kaptunk babért.
Pogány... majd jobbágy omló vére,
hányszor kiáltott fel az égre!
Sok melldöngető frázis mit takart?
Szomszédot öltünk s magyar, a magyart.
Minden bűnünkről hallgatunk,
áságos a bűnbánatunk,
s vádoljuk az egész világot,
mert olykor köztünk rendet vágott.
Történelmünk csak festett tábla.
Hányszor mázoltuk át? Hiába!

Semmi és soha

(Kosáry Domonkoshoz)

Itt nem változik semmi és soha.
Megyünk, amerre sodor a tömeg.
Elöl ordít pár bérenc, vagy vezér,
s utána már egy dühödt nyáj liheg.
Birkák akolja ez, nem ember otthona,
és nem változik semmi és soha.
Csillagot teszünk tornyok tetejére,
aztán szétverjük, köpünk az egészre.
Dicsőítünk, majd sárba rántunk,
örökké körbe-körbe járunk.
Szobrot avatunk, emlékhelyeket:
legyen, amit ledönteni lehet...
Halottakat temetünk és kiásunk,
újraföldelünk, rehabilitálunk...
Koszorúzás és sárdobálás
és hazugság és árokásás...
Nem lát a kerge nyáj, csak háborog...
Lola asszony a sírjában forog!
Mért járunk körbe? Mennyi ostoba,
és nem változik meg a kör soha!

Naiv töprengés

Mindig a régi pör: Ádám vagy Éva.
Kinek a balgasága volt nagyobb?
Mért nem a kígyót űzték ki a kertből
lángpallossal a szorgos angyalok?!
Ki kérdezte a tudás almafáját,
kincseit kinek szánja ontani...?
Most minden tudás préda e világon,
így lettünk végül Isten barmai.

Lapozz! Gondolj az evolúcióra!
Lejött a fáról és követ fogott,
kókuszdiót tört, aztán koponyát is,
új volt e játék, s tán csodálkozott,
hogyminden szerszám egyben harci fegyver:
hatalmat ad, erőt, kincset talán...
Már vérbe, szennybe fullad szép világunk...
Ember, maradtál volna fenn a fán!

Hallgassam hát papok szavát, vagy inkább
olvassam bölcs tudósok könyveit?
Az élet így is, úgy is gyorsan elszáll,
és sem tudás, sem tömjén nem segít.
Itt gyűlölet hajt embert ember ellen,
s ha lángra gyúl a Föld s az égi tér,
– vesztes vagy győztes? – együtt semmisül meg,
s a komédia végleg véget ér.

Őszi illúziók

Ősz van megint, lehulló levelek
varázsát nézem. Szívem megremeg.
Sodorja szél, aztán a földre hull,
de akad köztük, ami nincs sehol,
mert újra, s újra fel, magasba száll,
nem is levél, boszorkány, vagy halál?
Vagy álmom, mely csak a lelkünkben él?
Köd? Látomás? Mégis mindent megér.
Felejténéd, de többé nem lehet,
bár híre sincs, s nem jön más üzenet
csak ősz, csak fény, csak hulló levelek.
Töppedt avart rugdosva lépkedek.

Tőlem panaszt ne halljon senki.
Amíg van út, tovább kell menni.
Avart rugdosva? Foszló álmokat
számolni? Évet, hetet, napokat?
Mérlegre tenni, hogy mit értem el?
Nem érdemes. Az idő másra kell.

A meglévőnél százszor többet ér
az, ami csak a képzeletben él,
mert álmaidban mindig visszajár
mint múlt tavasz, mint izzófényű nyár,
mint őszi csend, mint szálló csöpp levél,
utána kapnál, több a semminél...
Kérdezheted, csak álmodban felel.
S ha nem kérdeznéd többé? Ne tagadd!
Hajnaltájt megszorítja torkodat...

Piszkos felhők alatt

Piszkos felhők az égen... Ez tavasz?
Valakinek. Nekem már rég nem az.
Csók csattan, párás ölelés
sok, esőverte kapualj alatt,
sietni kell, mert az idő kevés,
az ifjúság csupán egy pillanat.

Egy emlék, vagy talán csak képzelem:
Kis sámlin ültem háromévesen.
Azt mondták, jó legyek.
Én ültem csendesen és vártam,
mert másra se vágytam,
csak, hogy a nagyok megdicsérjenek.

Lehet, hogy közben néha tán felálltam,
és rátok néztem, nyüzsgő emberek,
kik úgy vigadtok, mint egy furcsa bálban.
Éreztem, lépniem kéne, s nem merek.

Mintha ott ülnék most is megmeredten,
remegve, s bízva a nagy semmiben...
Majd jön valaki... s azt mondja, felállhatsz,
mert nem voltál rossz, kedves gyermekem.

Sötétben

Sötét az éj s a gondolat
elillan mint a pillanat,
mint falevél,
mit őszi szél
sodor, repít. Mondd mit remél
az ember, mikor csak fülel,
s egyről kettőre nem jut el?
Nem állnak össze a szavak,
csak tapogatok, mint a vak.
Sötét az éj, s a gondolat
elillan, mint a pillanat.

Végül

Mondjátok: nem volt jobb, se több...

Lehet!

Nem kell hullatni hazug könnyeket.

Éppen csak ember, mint akárki más.

Nem vittem zászlót, és a rohanás
fáklyát nem szúrt kezembe.

Nem mentem semmi árral szembe.

Itt jártam, erre,

s nem mutatja semmi.

Lépteimet, mint pille léptét,
az útifű is elfelejti.

RÖVIDEN

Ha költő vagy

Nem elég szép szavakat összerakni,
hogy hajnal, május, balzsam , kikelet...
Az igazságért tűzbe kell rohanni,
vagy túrni kell, hogy megfeszítsenek!

Életjel

Néha még kihúzom magam:
Hasat be, mellet ki! – mint régen,
de csak kavicsot rugdosok,
nem felhőt nézek fönn az égen.

Jószerencse anyám

Jószerencse anyám,
süssön rám mosolyod!
Lásd, nincs igaz barátom,
s bár jönnek holnapok,
oly messze úszik minden,
s nem tudom, hol vagyok:
tenyered bársonyában,
vagy egy sötét szobában,
és talmi minden kincsem.

Bálványimádók

Hányszor építünk templomot homokra,
s rebegünk benne kéretlen imát...!
Bálványt emelünk örült oltárunkra,
s szétromboljuk, mikor nem tesz csodát.

Homokszem

Szélfutta parton homokszem voltam:
Bennem volt minden és a semmi,
Leállt a szél. Csak ülök a parton.
Nem vagyok képes továbbmenni.

Semmi

Mindent tudsz rólam, s e Minden a Semmi.
Semmi a múlt és semmi a jelen.
Az álmaim villódnak csak az éjben,
és fényesebbek, mit az életem.

Emlékkönyvbe

Szerelmek jönnek, múlnak számolatlan,
zsongó tavaszra gyorsan fagy jöhet...
Ki emlékszik bókokra, kézfogásra?!
Aki barátom, ő el nem feled.

Paradiso

(Tamás Klára faliszőnyegéhez)

Egy tiszta, szent világra vágyik lelkünk,
mit nem találunk itt e földi létben,
csak álmainkban sejlik fel merengőn,
hol aranyfényben fürdik fenn az éden.
Hulljon szívünkre béke és a hála,
mert kivirult a szépség rózsaszála.

Gyertyaláng

(Hajdú Mónika fotójához)

Adj meleget!... Áraszd a fényt!
Ne vedd el tőlünk a reményt,
hogy szebb és jobb lesz a világ!
Mire gyermekünk, unokánk
körültekint, s felnéz az égre,
ne égő házak füstjét lássa,
mert béke lesz... mindenütt béke...

Péter Erikának

Apró tündér-kék pillangónak látlak,
még inkább tarka repdeső madárnak,
ki lomb közül kíváncsin kandikál.
Nem tör meg semmi. Élet, sem halál.
Verssoraid meséket rejtenek.
Ne légy te más, írd úgy, mint egy gyerek,
ki holnapnak ír, s nem csupán a mának.

Teher

Cipeljük egész életünkön át
gyermekkorunk fájdalmas batyuját,
és nincsen hit, és nincs varázslat,
mi a gyanakvást eltörölné,
hogy itt hazudnak mindörökké.

Őszi fényben

A Nap már sosem ad meleget
eleget,
a fény mely beterít
hidegen hiteget.
Állok az ablaknál s a szívem
ridegen
tűri el, hogy a nyár
nékem már idegen.

Október végén

Most rőt avarban járok gondolatban,
az út szélén tört, haldokló virág...
Néha lecseppen fentről egy-egy vízcsepp,
sírnak a fák.... sok didergő faág.

Rohantál, ősz volt, nem tudom mi hajtott.
Valami lázas, öldöklő vihar?
Csapzott hajad a szél arcodba fújta,
s olyan volt, mint itt ez a rőt avar.

Blog

Napok, hetek vagy hónapok?
Évekkel már nem számolok.
Itt a hazám,
hol nap süt rám,
és a semmi után futok

Búcsú

Maréknyi fény, tengernyi bánat
és döbbenet maradt utánad.
Maréknyi fény kúszik szívembe:
bár a tegnap csak holnap lenne...!
Maréknyi por, könnyek az éjben,
azután elfeledlek szépen...

Ami elveszett: elveszett

Jaj, elveszett egy csillagom!
Gyémántom? Üvegdarabom?
Szél fűtta, túske tépte testem,
Amíg a kincsemet kerestem.
Amíg kerestem, s nem találtam,
Én egyre szebbnek, jobbnak láttam...
Aztán csak meglett. Istenem!
Nem tudom, mért kellett nekem!

Fénykoszorúban

Fénykoszorúban táncol a dáma,
fénylik az arca, fény a ruhája,
ám ha szerelmes szempárra pillant,
ledobja selymét, s oltja a villanyt...

GYEREKSZOBA

Téli mondóka

Levél, levél , falevél,
Mind lehullott, jön a tél.
Hó tapad a fákra.
Az egész világra?

Hó, hó, pelyhes hó.
Bundát húzott nagyapó.
Hóember a réten,
Olvad-e már? Még nem!

Csepp, csepp, csepegett,
Egy jégcsap már leesett.
Már csak arra várunk,
Tavaszodjon nálunk.

Görbe törpe

Volt egy törpe
háta görbe,
háza, vára,
egy nagy körte.

Megérett a körte,
leesett a földre,
kipottyant a
házából a törpe.

Sírás-rívás törpebánat
bezengi az egész tájat.

Csacska macska

Csacska macska belopódzott
a kamrába este,
ha ilyesmi előfordul,
nincs köszönet benne.

– Hová lett a tejföl, túró,
ki lehet a tettes ?
– Szaladjunk a rendőrségre ?
– A nyomozás terhes !

Inkább magam kihirdetem,
hogymindenki hallja:
„Jutalmat kapsz, ha jelented,
ki a bajszát nyalja !”

De vigyázat, a gazfickó
lehet, hogy veszélyes !
Fegyvere van: Foga, körme
rettentően éles.

Épp ezért a nyomozóknak
a jutalma készen:
nagy karika véres hurka,
most sütöttem éppen.

Csacska macska belopózott,
pont erre vitt útja.
Megette a véres hurkát,
s szélnek eredt újra.

Csacska Macska és Kandúr Bandi

Cickafalván, Macska téren
van a Miau Étterem.
Csacska macska odasétált,
körülnézni mit vegyen.
Kandúr Bandi a főpincér
átadta az étlapot
közben halk dorombolással
ily szavakat hallatott:
– Párizsból jött a szakácsom,
a kuktám egy burmai
a menüt sziámi írta,
én vagyok csak itthoni.
Kínálhatok mindenfélét
egérfarkat rántva is
vadasan a hátát, combját,
kocsonyázott füle friss.

Csacska macska csak fanyalgott:
– Ezt mind nem kívánom én.
Különb egér hízik dión
a padlásunk rejtekén.

Kandúr Bandi e pár szóért
megorrontott rendesen,
meghajolt és bajsza alatt
ennyit morgott: – Csak legyen!
Ha nem kell a sok jó falat,
nem ajánlok egyebet,
az egeret fogd meg magad,
otthon meg is eheted!

Csacska macska bálba készül

Nagy az öröm macskáéknál
mert az a hír járja
a háztetőn csuda muri,
macskabál lesz máma.

Odakinn már hangoskodik
a kandúr dalárda,
Csacska macska szíve dobog
ennek hallatára.

Reméli, ha kiöltözik
ő lesz a bál szépe,
hónapokig emlegeti
majd a macskák népe.

Készülődik a kis hiú,
próbálja a táncot.
Előkapar egy dobozból
szalagot, nyakláncot.

Nézegeti a tükörben
melyik állna jobban,
minden egér rajta vihog
benn az egérlyukban.

Indulna már Csacska macska,de jaj, akkor látja,
zárva minden ablak, ajtó:
nem mehet ma bálba.

Csacska macska vásárol

Csacska macska sétálni ment
egy szép nyári éjjel.
Úgy gondolta nem árt hogyha
odakinn néz széjjel.

Végigjárta a parkokat,
egeret nem látott.
Csak pár kutya ugatta épp
a szép holdvilágot.

Befordult a főutcára.
Kirakatok száza
kápráztatta, csalogatta
vásárlási lázra.

Meglátott egy fürdőruhát.
Varázslatos holmi!
Másnap reggel vissza is ment
gyorsan vásárolni.

Otthon aztán felpróbálta,
és tükörbe nézett
éppen, mikor Kandúr Bandi
az ajtón belépett:

Bolond vagy te Csacska macska?
Ilyen ruhát húzni!
Mind kinevet, aki meglát,
hiszen nem tudsz úszni!

Csacska macska a kertben

Csacska macska korán kelve,
kiment a virágoskertbe.
Virágok között mit látott?
Csodálkozva felkiáltott:

– Kandúr Bandi, gyere gyorsan!
Nézd, mi mozog a bokorban!
Egér ez, vagy egy madárka?
Vigyük haza vacsorára!

Kandúr Bandi odasurran,
s nézi, mi van a bokorban.
Tanácstalan ő is persze,
hozzányúlni sincs nagy kedve.

– Ilyet én még sose láttam,
pedig sokfelé vadásztam...
Zöld a feje, zöld a háta,
brekeg, s be nem áll a szája!

Asztor, a kölyök

Ott a meleg kályha mellett,
hol pattog a sárga láng,
teli hassal, teli tállal,
olvadozó boldogsággal
fekszik Asztor, a kutyánk.

Asztor még csak kölyökkutya,
szép, selymes a szőre.
Meglátjátok, majd ha megnő:
ő lesz a ház őre!

VERSEK FÉRFIHANGRA

Első látásra

Nagy kosárban hozták az almát
az értekezlet szünetében,
te meg az ajtószárnak dőlve
álltál egyedül..., jól emlékszem.

Nem a pogácsa, nem az alma,
sem kebled két kis büszke halma
tűnt fel nekem ott hirtelen,
csak a szemed, a villódzó tekintet,
mint a gepárdé, mikor szétekintget
a gazellák legelő csapatán,
s felméri menten, melyik könnyű préda,
hogy éhét elolthassa még ma...
Az a zsákmányleső, szakértő szempár
lesből kereste ki a védtelen,
s már tudtam, te leszel a végzetem!

Másodjára az ajkad vettem észre,
mikor a piros almát felemelted.
Nem almát..., áldozati állat
torkát harapja át így a vadállat.
Nem bántam volna, tán halálra marva,
ó bár csak én lehetnék az az alma...

Öledben egy marék cseresznye

Nem festett még Cézanne sem
ilyen csendéletet!
Bőrödön rubinként ragyognak
a cseresznyeszemek.
Maradj még, hadd csodáljam
e szép harmóniát...!
Királyi szép ajándék,
betölt egy délutánt.
Lobog a vágy, mely egyre sürgetőbb...
míg nyelvemmel öledből
a cseresznyét szedem.
Micsoda kéjes játék:
Édes gyümölcs... és édes szerelem!

Dalolj rigó!

Ha úgy érzed, nehéz az életed,
mert senki nem hallgatja éneked,
meghalt a vágy, kihűlt a szerelem,
akkor gondolj rám és dalolj nekem!
Füledbe súgom halkán: élni jó...
Dalolj rigó! Dalolj nekem rigó!

Ringó csípőd emléke

Álmomban téged láttalak
Virágbaborult fák alatt.
Ringó csípőd kérlelve hívott,
A szemed lángolt, ugye így volt?
De, mintha ólom fogná lábam,
Csak álltam... csak dermedten álltam,
És hívtalak, kértelek téged,
Ülj mellém, fogd meg a kezem,
De te eltűntél hirtelen.
Azóta ébren s álmaimban
Csípőd ringása mindig ott van...

Balatoni anziksz

Emlékszel még a Balatonra?
Mi ment a vízen, víz alatt!
Mit fogtunk, mit nem, jut eszedbe?
Bizony mindent, csak nem halat.
A játék, látod, most is játék,
egymásnak adott régi-új ajándék...

Szandrához

Nem tudom, még virágzik-e
a gesztenyefa kinn a parkban.
Nem tudom, hull-e fény hajadra,
amit simogatni akartam.
Azt mondtad: elkéstem. Lehet.
Nem perceket: egy életet.
Az óra üt: hamis a hangja,
csak te légy igaz: Alexandra!

Már csak parfümöd illata
kísér míg ballagok haza,
s koppan köveken, falakon
fehér botom...

Vigasztalás

Ne szólj! Ne sírj!
Az álmok,
a gondolatok úgyis megmaradnak.
Nem tartozol senkinek... senkihez.
Adósa nem vagy másnak,
csak magadnak.